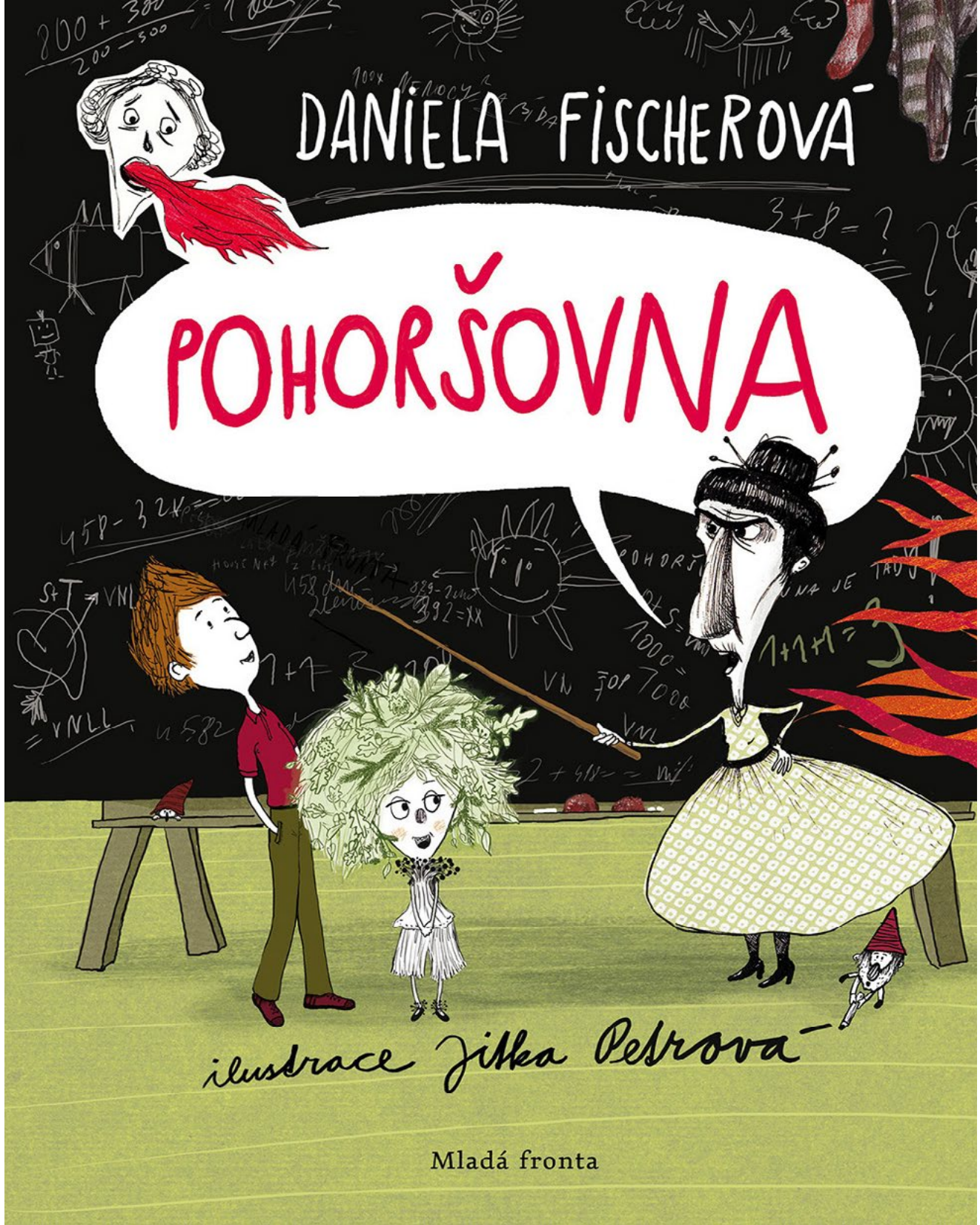

DANIELA FISCHEROVÁ

POHORŠOVNA

ilustrace Jitka Petrová

Mladá fronta

Pohoršovna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Daniela Fischerová
Pohoršovna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DANIELA FISCHEROVÁ

POHORŠOVNA

ilustrace Jitka Petrová

Mladá fronta

PRVNÍ VEĹKÉ FUJ

Bylo to fuj. Bylo to přímo fujtaxl fuj! Místnost vypadala jako stará školní třída. Nevětralo se tu nejmíň sto let a vzduch smrděl jako tchoří ponožky. A ke všemu bylo léto! PRÁZDNINY!

„Vstát!“ vřískla ta ohavná osoba a praštila do stolu ukazovátkem. Lezly z něj třísky a bylo hodně dlouhé. Klidně by jí mohla vypíchnout oko i tomu klukovi v zadní řadě. Četl si. Byl tak začtený, že ji vůbec neslyšel a nevstal. Oko mu sice nevypíchl, ale švihla ho po hlavě. „Vstát, řekla jsem! Všichni vstát!“

Čtyři děti mezi deseti a třinácti lety vstaly. Osoba vyjekla:

„Sednout! Jsem Zloberta Škudibertová a tohle je můj manžel Tvrd Škudibert,“ píchla ukazovátkem divného mužíka. Krčil nos jako tlustý králík, kterého moc svědí uši a nemůže se podrbat. Na hlavě měl sepraný zelený kulich. „A vy jste banda neřádů a zmetků, kteří nám dělají ostudu.“

Vtom se dovnitř vbatolila nejkrásnější malá holčička, jakou jste kdy viděli. Zářila jako vánoční stromek. Usmála se, zkusila zamávat pacičkou, jenže to si troufla moc. Upadla a kecla si na zadek vycpaný plenkou. Ale nerozbulila se, jak by to udělalo devadesát devět malých holčiček ze sta, naopak, usmála se ještě veseleji a řekla něco jako: „Muááá!“ Zloberta ji rázně zvedla, pořádně s ní zatřepala a mrskla ji do dětské sedačky.

„Tak poslyšte, prašivky!“ pokračovala. „Zkažená lidská mláďata jdou do polepšovny. Ale tohle je pohoršovna. PO-HOR-ŠOV-NA, jasné? A vy odsud nevyjdete, dokud se nepohoršíte, i kdybyste tu měli zůstat nadosmrti. A protože jste nesmrtelní, bude to docela dlouho, co?“ Zasmála se, až zadrnčely špinavé tabulky v oknech. Asi si myslela, že se jí povedl vtip.

„Pardon, ale to nemáte pravdu,“ ozvalo se ze zadního kouta. Zlobertu to ohromilo, jako kdyby promluvila židle. Nebyla to židle, byl to ten kluk s knížkou. „My nejsme nesmrtelní, jen žijeme velice dlouho. Být nesmrtelný by byla otrava.“

Zloberta nesnášela, když ji někdo opravoval. „Nikdo se tě na nic neptal!“ zavrčela vztekle. „Škudiberte, vyvolávej je!“

Její muž se trochu lekl, ale poslušně vytáhl papír a začal číst: „Tápota, druh Škúdci, čeleď Bludičky.“

U zdi seděla divná rozcuchaná holka s listím v mechově zelených vlasech. Líně kývla a z vlasů jí vypadl žalud. Chytila ho a snědla.

„Jejím úkolem je donutit poutníky bloudit. Působí-li v lese, má je vést do propastí a do bažin. Působí-li ve městě, má je zpitomět natolik, aby zůstali celou noc zamčení na záchodě v metru nebo aby usnuli v tramvaji a probudili se až na konečné, odkud žádná další nepojede zpět. Tápota se však chová zcela opačně. Ukazuje poutníkům správnou cestu k cíli...“

„Ssprávnou!“ zasyčela Zloberta.

„... a ztracené děti vodí k jejich domovům. V lese dokonce maluje na stromy značky! Pro lidi je neviditelná a mluví jako džípíeska...“

Škudibert se tázavě obrátil ke Zlobertě, protože nevěděl, co to džípíeska je. Ta jen máchla bledou rukou. „Ále, to je taková lidská vymoženost... Ťápoto, předved' to!“

Bludička spustila monotónním hlasem: „Dvacet metrů rovně, pak ostrá zatáčka vpravo. Po sto metrech bludný kořen v cestě, obejít. Lávka přes potok, jít opatrně, klouže!“

Zloberta pohrdavě frkla. „Takové nemehlo jsem ještě neviděla! Nedostaneš se z pohoršovny, dokud nebudeš spolehlivě zlá.“

Ťápota dělala, že je jí to jedno. Prohrábla si vlasy a kolem zavonělo jehličí. Muž pokračoval: „Vraždožrava a Mstižer Krutohlavovi!“

Ihned vyskočila asi dvanáctiletá dvojčata. Obě byla zrzavá a absolutně zděšená.

„Vás sem poslal váš otec, král Krutohlav. Chce z vás vychovat hrůzovládce, ale Vraždožrava je k jeho velkému zklamání, cituji: *soucitná fňukna*, a Mstižer *strašpytel se sklonem k dobročinnosti*. Král Krutohlav žádá vaši převýchovu.“

Zloberta pomstychtivě řekla: „A poslední z vás úchylů je jistý Sudíček. Sudíček vztyk!“

Ten kluk už si zase četl, ale teď odložil knížku a klidně vstal.

„Tak to jsi ty, co jsi hanbou celé čeledi Zlých sudiček?“ Zloberta mávla ukazovátkem. Špička se málem dotkla Sudíčkovu nosu a třásla se tam vzrušením. „Jako by nestačilo, že se místo holky narodil kluk! Sudičky byly odjakživa ženské! Kdybys nebyl nesmrtelný spratek, hodili by tě do městské kanalizace!“

„Nejsem nesmrtelný, jenom...“ namítl kluk, ale Zloberta ho nechala domluvit.

„Ty máš věštit novorozeňatům bídu! Všichni, štěnice, neštovice, černý mor! A ty jim věštíš samou spokojenost! Fuj, fuj, hanba, hanba, fuj! A ještě ke všemu čteš knížky! Přiznej se, nebo bude zle!“

„Jo, čtu,“ odpověděl Sudíček klidně. „Knižky jsou super. Aspoň se člověk nenudí.“

„Slyšíte to? Člověk!“ supěla Zloberta. „Ty nejsi člověk, ty jsi druh Škúdce, čeleď Zlá sudička! A protože není ve vesmíru síla, která by mohla zrušit tvoji věštbu, jsi tu ze všech nejnebezpečnější. Jsme Škúdci a máme lidem škodit! Co by to bylo za svět, kdyby lidi netrpěli, co? A naval tu knížku, tady si nebude nikdo číst!“

Vytrhla klukovi knížku tak prudce, že jí vyletěla z ruky a praštila Tvrda Škudiberta do hlavy. Batole v dětské sedačce se zahihňalo a zkusilo znovu mávnout tlapičkou. Tentokrát to zvládlo a z radosti ještě zabimbalo nožkami.

„Málem bych zapomněl,“ zamumlal Škudibert a třel si bouli, „ještě je tu tohle Ježibejby. Matka Ježibaba ho sem dala, protože je odporně hezoučké a ještě odporněji hodňoučké. Nechce ho

zpátky, dokud nebude pořádně zlobit a nebude umět pár sprostých slov."

„To je všechno,“ frkla Zloberta. „Mlčte a styďte se za svou trapnou dobrotu. Čím víc se budete stydět, tím dřív se pohoršíte a můžete se vrátit ke svým úkolům.“

Rázem vyskákalo z nejrůznějších míst – zpod lavic, zpod stolu a dokonce zpod Zlobertiných nohou – asi pět **(nebo šest? Nebo sedm? Nebo víc? To nešlo spočítat, protože pořád hopsali sem tam)**, tedy mnoho trpajzlíků a všichni rozjívěně ječeli: „Ještě jsme tu my!“

„Nejsou na seznamu,“ zamračil se Tvrđ vyčítavě. „Kdo je posílá?“

„My se prosím přihlásili sami!“ volali jásavě oni. „My nejsme trpajzlíci, ale trpajdobříci! Máme páchat zlo a my pořádně pácháme dobro. My se prosím prosím chceme pohoršit!“

Ťápota obrátila oči v sloup, jako že takové trubky ještě neviděla. Najednou Zloberta vykřikla: „Kdo se opovážil umýt okno?“

Skutečně, jako by se tu rozsvítilo, jedno okno tak zářilo čistotou, až se zdálo, že v něm ani není sklo. Za ním se zelenal ořech.

„My! My!“ pištěli trpajzlíci. Skákali do výšky a vesele mávali čepičkami, jako by byli na trampolíně. „A taky jsme vám vyčistili levou botu, pravou už jsme nestihli.“

„A dost!“ praštila Zloberta jednoho z nich a všichni naráz zaječeli: „Au!“ Ale přece jen se lekli a honem se vmáčkli do lavice. Teď se zdálo, že je jich pět. Anebo šest. „Škudiberte, jdem!“

Vyšla a zpod nohou jí vystartoval jeden trpajzlík. **(Takže jich přece jenom asi bylo šest. Nebo možná sedm.)** I druhá Zlobertina bota se leskla jako nová. Zloberta si toho nevšimla. Ježibejby se zahihňalo a zase udělalo něco jako: „Muááá!“

PRVNÍ NOC

Věčer jim dali misky s něčím hnusným, co vypadalo jako rozvařený žabinec. K pití byla voda z louže. Když z ní vylovili pár dešťovek, docela se dala pít. Zloberta jim pohrozila, že kdo nesní svou porci, nedostane zítra k jídlu nic. Ježibejby mělo láhev s dudlíkem. **(Byl to odvar z muchomůrek, člověk by z nich dostal křeče, ale pro Ježibaby je to pochoutka.)**

Umytým oknem svítil bledě zlatý měsíc. Na zemi byly tenké zaprášené matrace.

„Zítra začne převýchova jako řemen!“ slíbila Zloberta a vyšroubovala žárovku v lampě, aby si nemohli svítit. „Přeju vám všem děsné sny!“

Zarachotil klíč a malí Škůdcové zůstali sami. Nikdo nemluvil. Královská dvojčata se třásla jako suché rákosí. Držela se za ruce, Vraždožrava poňňukávala a Mstižer si strachy kousal nehty. **(Na té druhé ruce, ne na té, kterou držel Vraždožravu. Ale to je snad jasné, ne?)** Ťápota otráveně zívla. Jeden trpajzlík nalítával do skla jako rozčilená moucha, ale sklo bylo tvrdé a okno zavřené.

„Mstižerku, co budeme dělat, co budeme dělat...“ kvílela Vraždožrava. „Náš milý tatíček se na nás zlobí.“ Když řekla *náš milý tatíček*, naskákala jí po celém těle kopřivka. „Myslíš, že se dokážeme pohoršit?“

„Když já nevím, jak se to dělá!“ lamentoval Mstižer a drobná brada se mu třásla. „Náš milý tatíček nás to nenaučil!“ Když řekl *náš milý tatíček*, zbledl do světle zelena.

„Váš táta není žádný milý tatíček, ale vypatlaná mísa!“ řekla bludička drsňácky. Dvojčata vyjekla leknutím. Byla na světě dvanáct let, ale něco podobného ještě neslyšela. **(Možná někdy uprostřed své hlavy, ale předstírala, že to neslyší.)**

„Já teda vypatlance poznám, a váš táta, to je ale kus!“ pokračovala drsňáčka, v kapse ucouraných šatů našla kaštan a cucala ho jako hašlerku.

„Tak o našem tatíčkově nemluv!“ fňukla Vraždožrava.

„Mluv! Mluv!“ bzučeli trpajzlíci sborem.

„Trhněte si!“ odsekla Ťápota. „Nezájem!“

Sudíček ožil. Byl hubený a pihovatý, samá ruka, samá noha. Ozval se: „Poslyšte, příbuzní z rodu Škůdců, Zloberta mi vzala knížku, takže si nemůžu číst. Já čtu rád, hlavně příběhy. Z příběhů se vždycky něco dozvím. Tady bude pěkná nuda. Co kdybychom si vyprávěli příběhy?“

Ťápota se přezíravě usklíbla. Mstižer to asi nepobral. Trpajzlíci se na moment přestali vrtět. A vtom se ozval chraplavý dospělý hlas:

„Aspoň někdo má v hlavě mozek, a ne bramborovou kaši! Já jsem pro.“

Všichni se vyjeveně otočili ke kolébce, věřili, že Ježibejby spí. Batole sedělo, vytáhlo ocucaný palec z pusy a pobaveně řeklo: „Co na mě zíráte jako na seriál? To se ví, že umím mluvit, dokonce i sprostě, a to pěti světovými jazyky. Jo, taky slušně ovládám počítač. Možná umím řídit auto, tím si nejsem jistá, to by se muselo nejdřív vyzkoušet.“

Sudíček užasl: „Co?“

„My Ježibaby máme skvělou genetiku. Číst umíme hned po narození. Karate bohužel až od tří. A ne žádné obyčejné, ale ježibabí karate! Máma poráží malíkovou hranou jedle. *Hejhá hejhá!*, už se na to děsně těším, ale je mi jenom třináct měsíců. **(Slovo hejhá vám vysvětlíme později.)** Ne, abyste to práskli Škudibertům, před těmi budu dělat muááá.“

Sudíček se vzpamatoval první. „Super, Ježibejby. Mně se hned zdálo, že jsi nějak chytrá. Tak si budeme povídat my dva.“

Jen to řekl, praštil ho do nosu kaštan v pichlavé slupce.

„A to teda tůdle nůdle!“ rozhněvala se Ťápota. „Ty chytrolíne chytřej, nevytahuj se! Jo, já jsem jen bludička a nečtu knížky, zato nezabloudím ani na Sahare, kde ty bys asi chcípнул žízní, nezabloudím na severním pólu, kde by ti zmrzly i nudle v nose, já prostě nezabloudím nikde... a první chci vyprávět já!“

Už se tak setmělo, že si neviděli ani na tkaničky od bot.

„Hele! To taky neumíš, superštajne, co?“

Ťápota se rozsvítla zelenkavým světlem. Vlasy jí jiskřily a blikaly. Trochu připomínala vchod do cirkusu, ale byla to bahenní světýlka, kterými je vybavená každá bludička. Všichni se sesedli kolem, Ježibejby tam přistrčili taky a Ťápota se dala do vyprávění.